

ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ

ἐπὶ τῇ ἐνάρξει τοῦ νέου ἐκκλησιαστικοῦ ἔτους (Σεπτεμβρίου α')

Ἡ Μετανοητικὴ Ἀγάπη μας

Τὸ μεγαλύτερο δῶρο μας στὸν κόσμο

Ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῷ Ἀδελφοὶ καὶ Ἀδελφές·

Ἀς δοξάσωμε καὶ εὐχαριστήσωμε τὸν Πατέρα, τὸν Υἱὸ καὶ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα, τὸν πανεύσπλαγχο Τριαδικὸ Θεό μας, γιὰ τὴν δωρεὰ ἐνὸς ἀκόμη ἔτους, στὴν διάρκεια τοῦ ὁποίου ὀφείλομε νὰ συνεχίσωμε τὴν «ἀνοδό» μας πρὸς τὴν «τελειότητα».

Οἱ εὐχῆς τοῦ ἀειμνήστου Γέροντος, Πατρὸς καὶ Μητροπολίτου μας Κυπριανοῦ († 17.5.2013 ἐκ.ήμ.), πρεσβείαις τῆς Παναχράντου Θεοτόκου, νὰ μᾶς ἐνισχύουν, ὀδηγοῦν καὶ προστατεύουν στὸ ἄθλημά μας αὐτό.

Ἡ «ἀνοδός» μας συνεχίζεται ἐν μέσῳ ἐνὸς κοινωνικοῦ περιβάλλοντος, τὸ ὁποῖο ἀποθηριώνεται ὁλονὲν καὶ περισσότερον, ἔτοιμο νὰ «ἐκραγῇ» ἀπὸ τὴν πίεσι τῆς ἀύξανομένης καὶ ἐντεινομένης Ἀποστασίας.

Ὅσοι, παρὰ τὶς ἁμαρτίες μας, ἔχομε ἀξιοθῆ νὰ βλέπωμε τὸ Φῶς τὸ Ἀληθινὸν τῆς Ἁγίας Τριάδος, ἰδιαιτέρως μάλιστα μέσα στὴν Ἀναστάσιμη Μυστηριακὴ Ζωὴ τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας μας, αἰσθανόμεθα ἐμπειρικὰ τὶς ἐξῆς δύο σωτήριες ἀλήθειες:

α. ὅτι ἡ «τελειότης» μας ταυτίζεται μὲ τὴν Ἀγάπη καὶ εἶναι ἐκείνη, ἡ ὁποία μᾶς καθιστᾷ ὁμοίους πρὸς τὸν Οὐράνιο Πατέρα: «ἔσεσθε οὖν ὑμεῖς τέλειοι ὡς ὁ Πατὴρ ὑμῶν ὁ ἐν τοῖς Οὐρανοῖς τέλειός ἐστι» (Ματθ. ε' 48).

• **Ὁ Θεός** εἶναι «Τέλεια», ἐπειδὴ εἶναι «Ἀγάπη». Ὁ ἄνθρωπος εἶναι «τέλειος», ὅταν εἶναι «ἀγάπη», διότι ὁ τέλειος ἐν τῇ ἀγάπῃ ἄνθρωπος εἶναι τέλειος στὴν ἐκπλήρωσι ὅλων τῶν θείων Ἐντολῶν: «Πλήρωμα (ἐκπλήρωσις) Νόμου ἢ Ἀγάπη»: «εἴ τις ἐτέρα Ἐντολή, ἐν τούτῳ τῷ λόγῳ ἀνακεφαλαιοῦται: ἐν τῷ ἀγαπήσεις τὸν πλησίον σου ὡς σεαυτόν» (Ρωμ. ιγ' 9-10).

β. ὅτι ἡ Μετάνοια ὡς τρόπος ζωῆς εἶναι ἐκείνη, ἡ ὁποία μᾶς βοηθεῖ νὰ ἀνέλθωμε τὴν τρίβαθμη κλίμακα πρὸς τὴν «τελειότητα» μὲ τὴν ἐν γνώσει καλλιέργεια τῆς Ἐλεημοσύνης, τῆς Προσευχῆς καὶ τῆς Νηστείας (πρβλ. Ματθ. ζ' 1-18)· ἡ βᾶσις εἶναι ἡ πρώτη (Ἐλεημοσύνη), ἡ ὁποία ἐνισχύει τὴν δευτέρη (Προσευχή) καὶ νοηματοδοτεῖ τὴν τρίτη (Νηστεία).

• **Ἄν λοιπὸν** ἡ Μετάνοια μᾶς ὀδηγή στὴ Ἀγάπη καὶ ἀνοίγη τὴν ὕπαρξί μας σὲ ἓναν οἰκουμενικὸ (παγκόσμιο, καθολικὸ) ἐναγκαλισμὸ πάντων τῶν Ἀδελφῶν μας, τότε «τὸ μεγαλύτερο δῶρο ποὺ μπορούμε νὰ προσφέρουμε στὸν κόσμον εἶναι ἡ μετάνοιά μας», ὅπως μᾶς διαβεβαιώνουν οἱ Ἅγιοι.

* * *

Οἱ σκέψεις αὐτὲς ἀποσκοποῦν στὸ νὰ συνειδητοποιήσωμε ὡς Χριστιανοὶ τὴν εὐθύνη μας ἀπέναντι στὸν κόσμον· νὰ ἀντισταθοῦμε στὴν κουλτούρα τῆς καλοπέρασης· νὰ ἀνατρέψωμε τὴν παγκοσμιοποίησι τῆς ἀδιαφορίας· νὰ καλλιεργήσωμε τὴν αἴσθησι τῆς συμπόνιας καὶ τῆς ἀδελφικῆς ὑπευθυνότητος, τὸ συνυπεύθυνον.

Στὴν Ὁρθόδοξη Παράδοσί μας, ἡ Μετάνοια δὲν ἦταν ποτὲ ἓνα προσωπικὸ γεγονός, ἐφ' ὅσον διὰ μέσου αὐτῆς, «μετανοῶ (κλαίω καὶ ἀναστενάζω) γιὰ ὅλη τὴν Ἱστορία τῶν Ἀνθρώπων ἀπὸ τὸν Ἀδὰμ ἕως ἐμένα τὸν ἁμαρτωλό, διότι ὅλη ἡ Ἱστορία εἶναι μέσα στὸ αἷμά μου· διότι ἐγὼ εἶμαι μέσα στὸν Ἀδὰμ καὶ ὁ Ἀδὰμ εἶναι μέσα μου» (Ἅγιος Νικόλαος Βελιμίροβιτς).

Ἄς δώσωμε στὸν κόσμον αὐτὸ ποὺ τοῦ ὀφείλομε: τὸ θεϊκὸ δῶρον τῆς Μετανοητικῆς Ἀγάπης μας, γιὰ νὰ εἰρηνεύσῃ ὁ κόσμος, γιὰ νὰ γίνῃ μία ποίμνη ὁ κόσμος, γιὰ νὰ σωθῇ ὁ κόσμος.

† **Ὁ Ὁρεῶν Κυπριανός,**
Τοποτηρητής